Akbaba

Sokakları kirletenlerden 150 lira ceza alınıyor!.. — *Gazeteler* —

— Gel ayol, gel... Lâzımlığı almamışsın!..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

2 1/2 milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

● 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.

● 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE

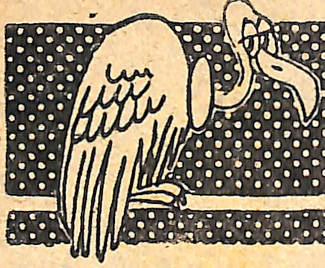

BANKASI

FAAL d - 385

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

SAYI : 304 9 OCAK 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

İSTANBUL KÖYÜ

Şu Divan edebiyatımızın öve öve bitiremediği İstanbul yok mu?.. Şu Nedim'in «İki deniz arasında tek taş pırlanta» ya benzettiği şu «Güneşle tartılmağa» lâyık gördüğü İstanbul... Şu uğruna Çanakkaleye bir Üniversite gömdüğümüz İstanbul... Şu Sultan Osmanın: «İstanbul'u al, gülzar yap!» diye kendi kendisine emrettiği İstanbul... Artık bu İstanbul, şehr-i şehîr-i İstanbul değil, Türkiyenin kırk bin köyünü çevresinde toplamış, iki milyonluk, kocaman bir köydür!

Bir yıldır, Adnan Menderes, bu köye şehir manzarası vermeğe çalışıyor: İçi içine sığmaz bir dev gücü ile gerinince daracık sokakları açarak, süprüntüler içinden anıt camileri çıkararak ve hepimizi Boğaz sularının eşsiz mavisine kavuşturarak...

Ama İstanbul yalnız mimar Sinanın kubbeler ve minareler saltanatı, yalnız Boğaz kıyıları, yalnız Çamlıca tepesi değildir. İstanbulu İstanbul yapan, eski İstanbul efendisiydi.

Vapura, tramvaya, tünele bile saygı sırasiyle giren o efendiler neslini şimdi Beyoğlu kaldırımlarında matrak geçenler tanımaz!

İstanbul'un yarısını Ankara aldı. Artık eski başkentin çocukları kendi şehirlerinde azınlıktadır!

Buna, İstanbul'u göçmen evleri ve gecekondularla kuşatan idare gafletini de katarsak günün manzarası tamam olur.

Hayır, hayır, tamam olmaz. İstanbul'da, durmadan yükselen apartmanlar sayısı kadar bir de kapıcı sınıfı türemiştir: Yalnız karısiyle, yalnız çocuklariyle değil, kendisi yerleşir yerleşmez, köyden kopup gelen irili ufaklı, kadınlı erkekli soyu sopuyla...

Boşalan köylerin ne olduğunu görmüyoruz, ama, dolan İstanbul işte, gözümüzün önünde!

Bizim İmparatorluk devrinin «mürur tezkeresi» Avrupa memleketlerinde hâlâ yürürlüktedir: Bir şehirden bir şehire, yorganı sırtlayıp göç edilemez!

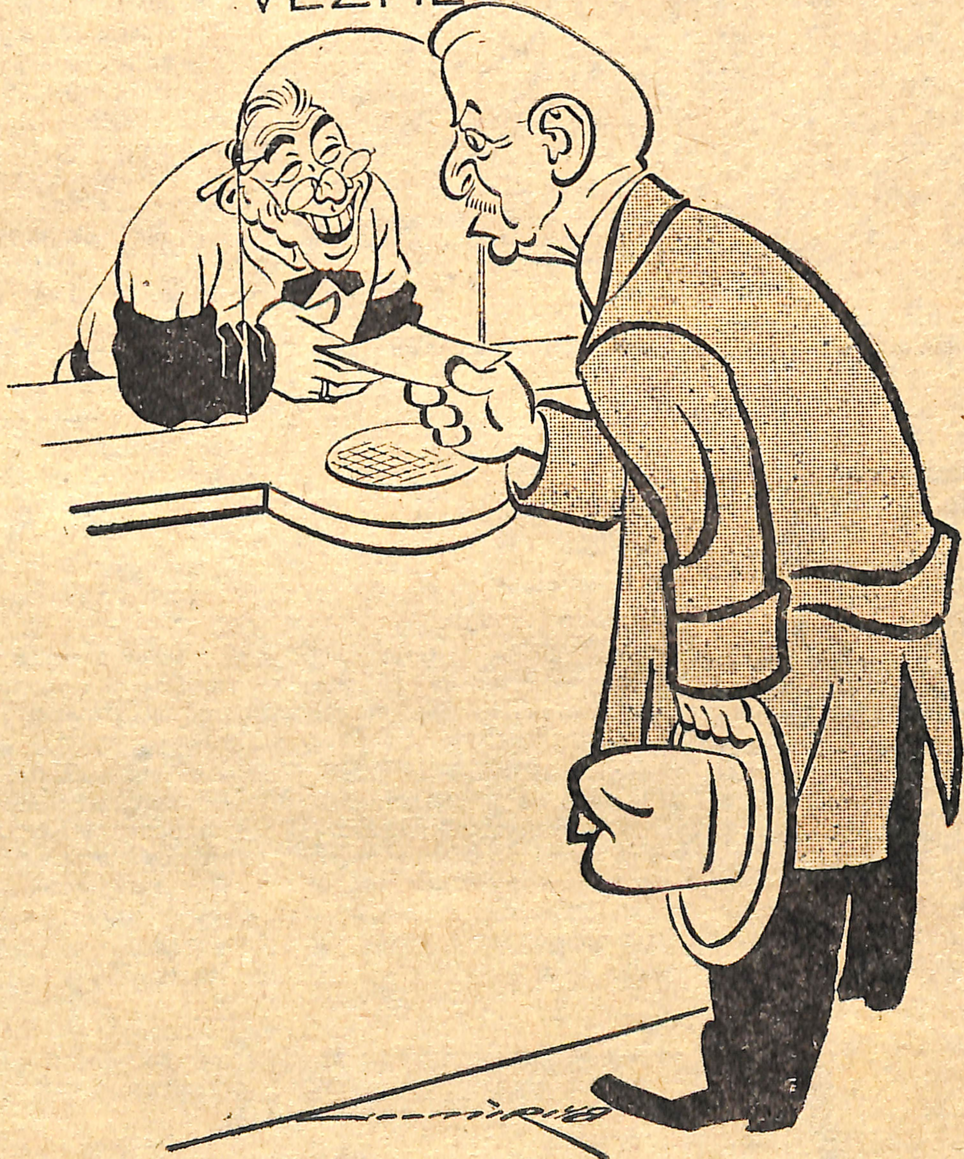
İstanbul'un yeni valisi, yeni bir duygu, yeni bir düşünce, yeni bir anlayışla bu çetin konu üstünde geceli gündüzlü çalışıyor.

Dikkat ediniz: Kaldırımların yüzü değişti.

Sevinerek, inanarak bekliyelim: İstemek, yarı yapmaktır demişler.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni iç tüzüğe göre, milletvekillerinden para cezası kesilecek.

— Siz bu ay beşyüz lira üste vereceksiniz Paşam!..

●

Yeni kararlar

İnanılır bir kaynaktan öğrendiğimize göre, iç ve dış haberlerin de, tıpkı ilânlar gibi, gazetelere şu şekilde dağıtılmasına karar verilmiştir.

Hürriyet'e: Sinema haberleri, meraklı olaylar, tercüme roman.

Milliyet'e: Osman Kavrakoğlu tarafından spor haberleri.

Cumhuriyet'e: Görülmemiş kalkınmamıza dair haberler ve Devlet Bakanı Emin Kalafat tarafından başmakaleler.

Dünya'ya: Havadis gazetesinden naklen Mümtaz Faik Fenik'in baş yazıları.

Ulus'a: Zafer gazetesinden naklen Burhan Belge'nin baş yazıları.

Vatan'a: Bu gazete, okuyucu ve öğrencilerin kâğıt ihtiyaçlarını karşılamak üzere yazısız ve resimsiz neşredilecektir.

— İstimlâk mii?.. Gorkma, bize gelemez... Orman ganunu var!..

Mendil derdi

GAZETELERİMİZDE, son günlerde bir fabrikanın şöyle ilânları çıkıyor:

«Nihayet mendil derdi sona erdi!».

Demek bir de mendil derdimiz varmış. O kadar çok dert var ki, biz bu arada burnumuzla gözümüzü ilgilendiren mendil derdini unutmuşuz. Mendil derdi bize Orhan Veli'nin «Değil» şiirini hatırlatıyor:

Bilmem ki nasıl anlatsam;
Nasıl, nasıl size derdimi!
Bir dert ki yürekler acısı,
Bir dert ki düşman başına
Gönül yarası desem...
Değil!
Ekmek parası desem...
Değil!
Bir dert ki...
Dayanılır şey değil.

Orhan Veli'nin bir türlü anlatamadığı derdinin ne olduğunu yıllardır merak ederdim. Bir türlü anlatamadığı derdi, ekmek parası, gönül yarası da olmadığına göre, belki de mendil derdi idi. Şimdi ilândan öğreniyoruz ki, nihayet mendil derdi sona ermiş. Doğru, o kadar çok derdimiz var ki, hiç olmazsa, mendil derdi aradan çıksın. Burnumuzu çekmekten olsun kurtulalım.

★ Yazan : **AZİZ NESİN** ★

BİR buçuk aydır ev arıyordu. Ama ev sahibi onlara söylemişti:

— Bu zamanda iki oda 130 liraya... Oh maşallah... Nerde bu bolluk. Hem de böyle ev. Damı Marsilya kiremiti, helâ taşı mermer. Kapıları yağlı boya. Ne iyi... Ben de bulsam 130 liraya böyle ev, keyfim için tutarım.

Şükrü Bey, «on iki senedir, biz bu evde kiracıyız» dedi, «Evinize kendi evim gibi bakıyorum» dedi. «Kendi evim olsa bu kadar bakmam» dedi. «Dökülen sıvaları daha yeni tamir ettirdim, merdiven basamaklarını yaptırdım, trabzanları hep değiştirttim» dedi. Ne dediyse para etmedi.

Şükrü Bey, kirayı arttırmak için, ev sahibinin evden çıkartmak istediğini biliyordu. Ama ne olacak, arttırsa arttırsa, taş çatlasa, ayda yirmi lira daha verebilirdi.

— Kirayı 150 yapalım, dedi.

Ev sahibi güldü.

— 150 lira benim cıgara param.

Şükrü Bey şöyle bir hesapladı. Kendisi cıgarayı bırakırsa, ayda 15 lira daha tutumlu olurdu. Ev sahibine,

— Vallahi hakkınız var, dedi, eviniz elbette bu zamanda 150 liradan daha çok eder. Ben insafsız bir insan değilim. Kirayı daha çok arttıramıyorsam, inanın, param olmadığı için...

Ev sahibi,

— Herkes yorganına göre ayağını uzatmalı, dedi. Siz de kendi paranıza göre bir eve çıkarsınız.

Kendi parasına göre ev bulsa Şükrü Bey bir dakika bile durmazdı.

— 15 lira daha arttırayım, 165 vereyim, dedi.

Ev sahibi güldü:

— Oğlumun cep harçlığı bile değil, dedi.

Şükrü Bey, işine yayan gidip gelirse, ayda yirmi lira arttırabileceğini düşündü,

— 195 lira vereyim, dedi.

Ev sahibi,

— Anlaşılan, siz benimle alay ediyorsunuz, dedi. Yanımızdaki apartımanı biliyorsunuz. Küçücük odalar, dap daracık bir salon, kirası kaça? 350 lira. Dünyanın enayisi ben miyim? 300 liradan aşağı dünyada vermem. Siz çıksanız, başkasına 400 e de veririm. Çıkın. Evim boş dursun daha iyi. Hiç olmazsa ev eskimez.

Şükrü Bey, 300 lira kira verirse, aylık gelirinden geriye dört kişilik ailesi için, seksen lira kalıyordu.

İş mahkemeye düştü. Ev sahibi, evimde kendim oturacağım, dedi. Dâvâyı kazandı.

Şükrü Bey bir buçuk aydır ev arıyordu. Hem de kışa gelmişti. Kış ortasında sokaklarda kalacak değillerdi ya... Sabahtan akşama kadar, kar, yağmur, çamur ev arıyordu. Oturduğu evden ucuzunu, iyisini bulamamıştı. 200 liraya bulduğu evlere sığışamazlardı.

O gün ev aramaktan ayaklarına kara su inmiş, ev tellâllarına para vermekten canı burnuna gelmişti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, önce yağmur, arkadan sulu kar iliklerine işlemişti. Ayakkabısından sular girmiş, ayakları vıcık vıcıktı. Akşama doğru yağış durmuştu ama, sırsıklam çamaşırları vücuduna yapışmıştı. İçinden,

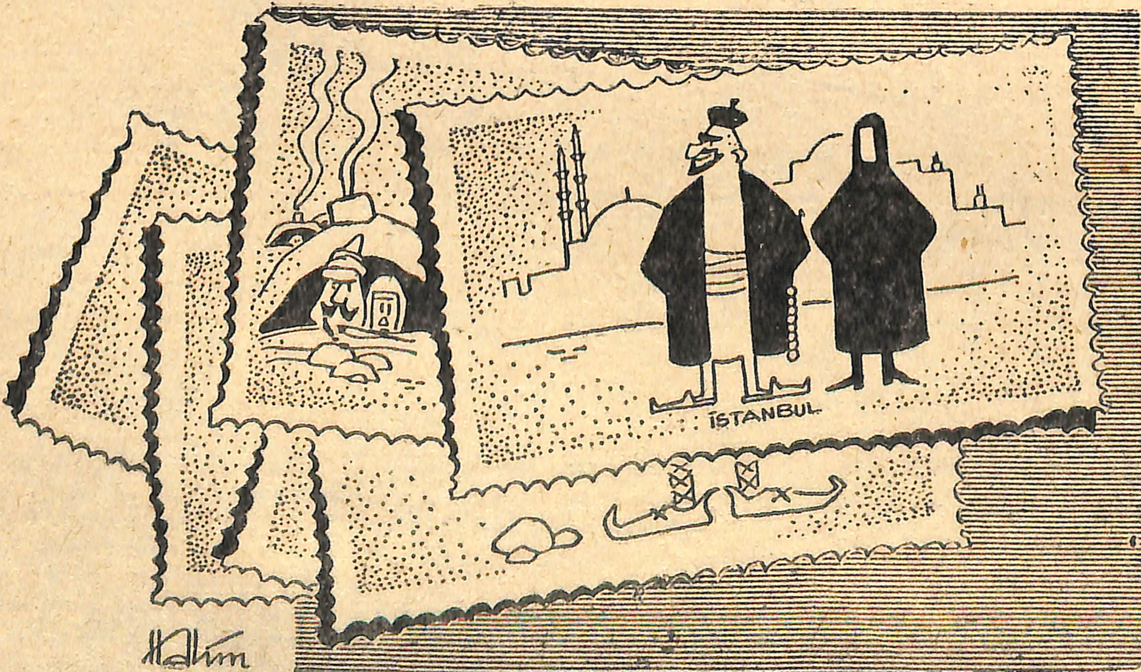
— Ah, diye geçiriyordu, yahu derdimi anlatacak kimse de yok. Karşıma biri çıksa da derdimi döksem. Hiç olmazsa insan anlattıkça açılır.

İyi yürekliymiş demek. Dileği oldu. Karşıdan çok eski, çok iyi tanıştığı bir arkadaşı geliyordu. Çoktanberi Zekâi ile görüşmemişlerdi. Belki ev bulmak için bir yardımı olurdu. Olmasa bile içini dökerdi hiç olmazsa...

— Ooo, merhaba Şükrü Bey.

— Merhabaaa Zekâiciğim. Ne var, ne yok...

— Hiç sorma. Sende ne var ne yok?

Her vilâyet için bir hatıra pulu bastırılacak!.. (Gazeteler)

KIRK-anbar

YALÇIN ÇETİN — TONGUÇ

WELLCOME

Turisler evlere kabul edilecek

RESMİ İLANLAR ŞİRKETİ

At yetiştiriciliği inkişaf ettirilecek

KASAP

KASAP

KASAP

KASAP

HAFİF MÜZİK KONSERİ TERTİPLENDİ

Oduna rağbet azaldı

BASIN

Sıra hürriyetlerin son sığınağında

Şükrü Bey,

— İyilik sağlık, dedi.

Görünüşe bakılırsa, arkadaşı kendisinden de dertliydi. Zekâi Bey ona sordu:

— Nerden geliyorsun? diye

Şükrü Bey, çoktan içini dökmeğe hazırlıklı olduğundan,

— Ah birader, dedi, başım bir dertte ki... Bir aydır ev arıyorum. Ev sahibi bizi çıkarıyor. Bugün yine akşama kadar ev aradım. Yağmur, kar hep içime işledi. Baksana nasıl titriyorum. Yatağa düşmezsem iyi...

Lâf açılmışken bütün derdini dökecek, içimi boşaltacaktı. Ama arkadaşı,

— Sen hâline şükret birader, dedi, şükret... Ya benim yerimde olsan ne yaparsın? Ah kardeşim, bu zamanda ev yaptırmak bir dert. Bilmem haberin var mı? Ben bir arsa almıştım. O arsa aramak, almak ta bir dert ya... Neyse, hadi onu bırak. Doksan bin liraya bir arsa düşürdük.

Şükrü Bey,

— Yaa işte böyle Zekâi'ciğim, dedi, ev sahibi bizi evden atıyor. Mahkemeden de karar aldı.

Zekâi Bey,

— Arsayı aldım, dedi, üstünden on gün geçti, 1[illegible] bin, hattâ 200 bine satın alacaklar çıktı. Yahu, satmam, derim, başımdan gitmezler. Bir dert ki Şükrü Bey, anlatılır iş değil. Sen yine hâline şükret kardeşim.

— Doğru birader. Ondan sonra efendime söyliyeyim, kirayı artıralım, dedim. 185 liraya kadar çıktım.

— Ah benim derdim de 185 le, bin seksen beşle olsa... Nerde... Sen bir ye de bin şükret haline. Hadi şu arsaya iki katlı bir ev yapalım, dedik. Şu zamanda kalfalarla, işçilerle uğraşmak ne demek birader. Başına gelmeyen bilmez. Ne kadar anlatsam boş. Benim niyetim, üç oda bir salon, kutu gibi iki katlı iki daire... Ah neler çektim Şükrü Bey, daha da çekiyorum.

— Vah vah Zekâiciğim.

Bilsen, o eve de dünyanın parasını harcadım. Helânın duvarı yıkılmıştı da, daha geçenlerde 15 lira verdim yaptırdım. Şimdi bizi herif atıyor.

— Atsın kardeşim. Sen hâline şükret.

Sen yine iyisin. Ya benim gibi ev yaptırmaya kalksaydın. Valide dedi ki, mâdem şu evi yaptırıyorsun, nasıl olsa paradan çıktın, üç katlı bir apartımancık yaptır da bir işe yarasın, dedi. Temelleri kazdırdık. Daha işin başında 40 bin lira uçtu Şükrü Bey. İnsan insanın hâlinden anlamaz.

— Geçmiş olsun Zekâi bey... Yahu, nasıl üşüdüm. Soğuk ciğerime işledi. Sabah karanlığı yollara düştüm. Hâlâ ev arıyorum. Yalnız bu gün tellâllara 15 lira verdim.

— O bir şey mi Şükrü bey... Her şey karaborsada... Yalnız pencere camlarına vallâhi 2 bin lira verdim. Daha kapı camları, bölme camları var. Sen yine iyisin. Otur, kalk şükret haline. Ya ev yaptırmaya kalksaydın, dert neymiş o zaman görürdün. Bizim hanım, madem şu apartımanı yaptırıyoruz, her katta ikişer daire olsun, dedi. Baktım doğru. Başladık apartımanı çıkmaya. Şimdi ben anlatırken, sana kolay bir iş gibi gelir.

— Gelir mi kardeşim, gelir mi hiç. Kimbilir neler çekmişsinizdir. Efendim, Aksarayda bir ev buldum. Bir oda, bir sofa. Razıyız, ne yapalım... İşe uzaksa da olsun, varsın. Sabahları erken çıkarım. Kirası da ucuz sayılır. 175... Boğazımızdan keser veririz. Gelgelelim, altı aylık peşin istiyorlar.

— Ah Şükrü bey, sen de bir derdim var sanıyorsun. Yahu sana anlatamıyorum kardeşim. Demir arıyorsun yok, çimento arıyorsun yok. Haydi karaborsaya... Neler çektim, neler. Sen ev yaptırmadığından bu derdi bilmezsin.

— Bilmem birader, bilmem... Senin anlıyacağın Zekâi bey kardeşim, bu kış kıyamette sokak ortasında kaldık.

— Şükret kardeşim, şükret...

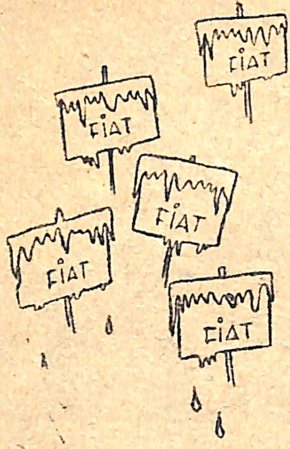
— Ev sahibi bizi iki gün sonra atıyor.

— Sana bir şey söyliyeyim mi, otur da haline şükret... Tam apartımanı üç kat çıktık, çatı örtülecek. Kayınvalde, oldu olacak Zekâi, dedi, şunun üzerine iki kat daha çık, çoluk çocuğun var, yarın sana dua ederler. Ustalarla bir türlü uğraş, işçilerle bir türlü, Belediye bir türlü... Sen yine iyisin, senin bu dertlerin yok hiç olmazsa.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

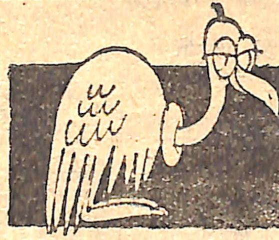

YAZISIZ

YAZISIZ!..

Akbaba Ansiklopedisi

MATRAK :

Kelimenin aslı arapçadır ve «mıtrak» okunur. Kalın sopa demektir. Bugünkü medenî dilde ise cop!

Fıkra :

Bir gün, Arap memleketlerinden birinde, parasız ve aç kalan bir Arap, camide namazını kıldıktan sonra, cemaat dağılınca, cebinde sakladığı kuru ekmeği, kubbeden sarkan kandillerdeki zeytinyağına banarak yemeğe ve kendi kendine söylenmeğe başlamış:

— Beyt-i Beytullah!

«Ev, Allahın evi»

— Zeyt-i zeytullah!

«Zeytin, Allahın zeytini!»

— Faddal ya Hacı Abdullah!

«Buyur Hacı Abdullah!»

Ama, herif tam bu cümleyi söylerken, mermer sütunun arkasında gözetleyen imam sopayı kafasına indirmiş:

— Matrak min tarafillah!

«Sopa da Allah tarafından!»

Mekteplerimiz okul, talebelerimiz öğrenci olduktan sonra, matrak kelimesi, kız ve erkek, bütün bugünkü neslin konuşma diline girmiştir. Şimdi:

— Ulan, matrak geçme!

— Yuh, şu matrağa bak!

Sözleri, her gün, sokakta, evde, otobüste duyduğumuz zarif cümlelerdendir!

METELİK :

Eski on paralıkların bir adı da «metelik» di. Şimdi ne ismi var, ne cismi...

Çorukluğumuzda bir metelikle karın doyurulurdu: Beş ekmek, beş peynirle!

Züğürtlüğün ölçüsü metelikti:

— Metelik tutmuyorum!

Demek, param yok demekti.

Metelik, değersizliğin de ölçüsü idi. Kıymet verilmiyen şeye:

— Metelik etmez, derlerdi.

«Meteliğe kurşun atmak» ata sözlerindendir.

Fıkra:

Hasisliğiyle meşhur Abdullah Cevdet için, bir tanıdığı:

— Meteliğe kurşun atar, diyince, Süleyman Nazif:

— Yoook, diye cevap vermişti, kurşun değil, göbek atar!

— Ne mutlu onlara!..

— Yok Zekâi bey, yok...

— Şükret!

— Şükürler olsun. Ne yapsak bilmem ki... Birkaç parça kırık dökük eşyamız var. Onlar olmasa, bir kaç zaman ev bulana kadar otel köşelerinde süründük.

— Sana bir şey söyliyeyim mi, sürünmek, apartıman yaptırmaktan daha iyidir. Ben az mı sürünüyorum. Allah seni inandırsın...

— İnanırım kardeşim... Doğrudur.

— Sen halinden memnun ol!

— Memnunum çok şükür. Haydi eşyaları satsak, hepsi lâzım... Sonra yerine alıp koyamazsın. Hem de yok pahasına gider.

— Gitsin!

- Gitsin. Bir şey dediğim yok. Gitsin.

— Apartımanın beşinci katını da çıktık ama, ne çektiğimi bir ben bilirim, bir de Allah... Sonra iki gözüm, bizim birader, ağabey, dedi, nasıl olsa şu apartımanı yaptın, bir de şunun üstüne kaçak kat yapalım. Şimdi herkes böyle yapıyor. İyi kötü, yine ayda dört, beş yüz lira kira getirir. Ah ne zormuş kardeşim. Bu zamanda kaçak kat yapmak ne zormuş... Ona ver, buna ver, tam on bin lira da havaya gitti. Senin bunlardan haberin yok ta, kendi çektiğini bir dert sanıyorsun. Ben senin yerinde olsam gece gündüz halime şükrederim.

— Haklısın Zekâi'ciğim. Olsa, hani olsa, bu kış çocukları sokakta bırakır mıyım... Ver altı aylık peşin, başını bir dam altına sok. Billâhi yok.

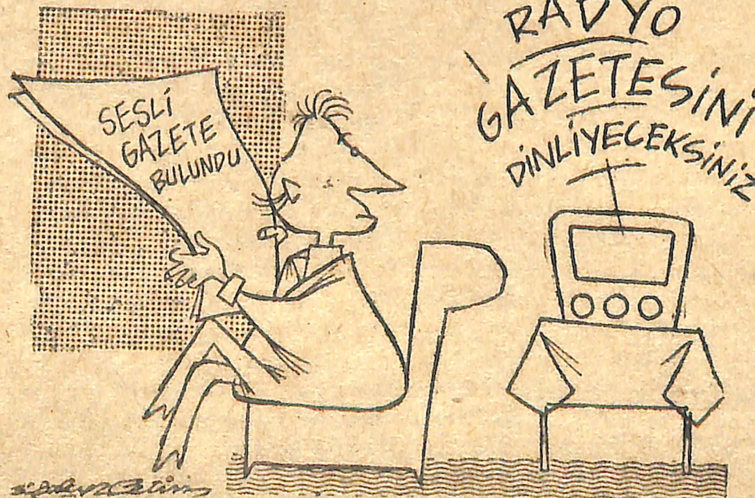
— Aman olmaması, olmasından daha iyi... Apartıman yaptırmak, durup dururken başımıza dert aldık. Neyse bize apartıman şöyle böyle, arsayı saymazsan 600 bin liraya çıktı. Ah, bana sor sen neler çektim...

— Vah vah...

— Bana bak ta haline şükret...

— Şükürler olsun. Benim bir şikâyetim yok. Yalnız kış günü çoluk çocuk sokakta kalacağız. Başka bir şikâyetim yok şükürler olsun.

— Aman şikâyet etme, Allahın gücüne gider. Bak benim halime de ibret al birader. Apartımanı yaptık, bitirdik, bu sefer de bir takım adamlar çıktı ortaya. İlle bize sat... «Yahu satmam.» «Bir milyon verelim», «İki milyon verseniz satmam.» Kardeşim, bir dert, bir belâ ki, Allah düşmanımın başına vermesin...

YAZISIZ!..

— Akrabaların evinde bir kaç zaman misafir kalsak, olmaz. Bu zamanda herkes kendini zaten taşıyamıyor. Çıldırmak işten değil...

— Çıldırmak çok daha iyidir. Sen, apartıman sahibi olmanın derdini bilmiyorsun da, boyuna havadan konuşuyorsun. Senin yapacağın bir iş var, beş vakit haline şükretmek. Derken kardeşim, şimdi de başımıza bir kiracı derdi çıktı. Bu zamanda kiracı derdi ne demek...

— Sen benden dertlisin Zekâiciğim...

— Seninki de dert mi kardeşim. Sen haline vallâhi şükret...

— Şükürler olsun. Bin şükürler. Hadi bana müsaade. Allah kolaylık versin Zekâi bey... Allaha ısmarladık.

— Güle güle Şükrü bey... Bana bak ta haline şükret Şükrü bey...

Şükrü bey, aksıra öksüre evine gitti. Birden ateş te basmıştı. Karısı:

— Ev bulabildin mi? diye sordu.

— Aman hanım, halimize şükredelim, dedi. Beterin beteri var. Ya bir de apartıman yaptırmaya kalksaydık. Bu zamanda apartıman sahibi olmak ne dert, sen biliyor musun? Oturup kalkıp şükredelim halimize.

Aziz Nesin

Tükürüğe Zam yapıldı!

İKİ kişi konuşuyorlardı:

— 1947 denberi sence hayat yüzde kaç pahalılandı?

— Yüzde on diyorlar.

— Çık!

— Yüzde yirmi...

— Çık...

— Yüzde otuz...

— Çık çık...

— Yüzde kırk olsun...

— Daha çık!

— Amma yaptın birader? Muhalefetin bu kadarı da fazla. Seninki muhalefet değil, bozgunculuk. Hayat pahalılandı dedikse, on yılda yüzde elli pahalılanmadı ya...

— Çık, çık, daha çık!

— Çıkamam.

— Hesap ortada kardeşim, 1946 da yere tükürmenin cezası bir liraydı. Şimdi yüz elli lira... O zaman bir lira verdin mi şehrin beğendiğin yerine tükürürdün.

— Sen hayat pahalılığını tükürmekle ölçüyorsun. Tükürmek ihtiyaç değil ki...

— Ya ne?

— Lüks.

— Hiç te lüks değil.

— Amma yaptın... Bir tükürük yüz elli lira olursa lüks değil mi?

— Yahu, benim aldığım maaşla, sokağa iki kere bile tükürülmez. Ancak bir kere tükürürsün, birazı da artar. Bir buçuk tükürükten biraz fazla.

— Ama birader, tükürmekten tükürmeğe fark var. Hani affedersin, öyle de tükürükler var ki, 1500 lira alsan yine az.

— Belediye narh koymuş. Hepsi 150 lira.

— Haksızlık vallâ... Sonra yerden yere fark var. Meselâ bizim evin sokağı ile Harbiye asfaltı bir mi?

— Hepsi 150 lira.

— Büyük haksızlık. Temiz caddelere tükürenlerden ceza almalı, bizim sokak gibi sokaklara tükürenlere de, aldıkları ceza parasını dağıtmalı.

— Neye o?

— Birader, tükürmeden bizim sokaktan geçemezsin. Belediye bizim sokağın iki başına iki memur koysun. Gelenden gidenden boyuna geçiş parası toplasın.

— Eski Belediye Başkanı, klâkson çalma yasağı koydu. Klâkson çalan şoförlerden aldığı ceza paralarıyla Cerrahpaşa Hastanesine klâkson pavyonu yaptırdı.

— Tükürük cezasından toplanan paralarla yeniden şehir kurulur; tükürük şehri.

— Kışın belki ama, yazın tüküren olmaz.

— Neden?

— Yahu, yazın susuzluktan milletin dili damağı kuruyor. Tükürük nerde? Yirmi kuruşa bir bardaklık şişe suyu içip, onu da ziyan mı edeceksin?

— Öyleyse kışın Belediyenin varidatı artar.

— En iyisi bunun bir tarifesini yapmalı. Asfalta tükürenden şu kadar, Arnavut kaldırımına tükürenden bu kadar...

— Milyoner olsaydım, ne yapardım, biliyor musun?

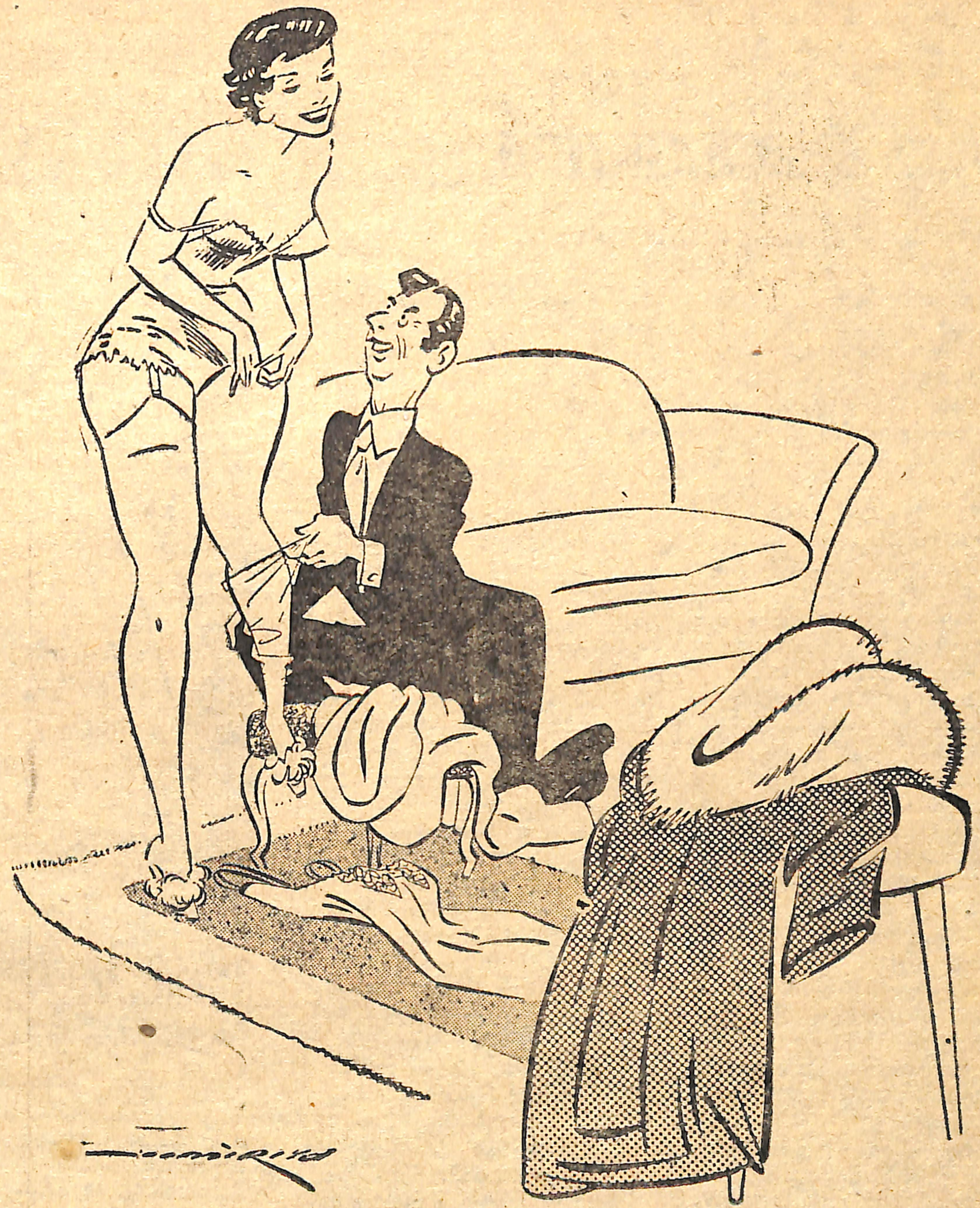
— Ne yapardın?

— Bizim sokağa kim tükürürse, cezası benden derdim.

— Milyon değil, milyar olsa yetmez.

— Ama o zaman Belediye, belki de bizim sokağı tükürülmeyecek bir sokak yapardı.

— Valla, 150 liraya bir tükürük pahalı... Her şeyin fiyatı inerken, tükürüğe zam yapmayı anlamıyorum.

— Ama Hikmetciğim, ben sana sade gözüme kaçan kirpiği çıkar demiştim!..

Deliren koca

İZMİR'de iki çocuk anası bir kadın, kocasından boşanmak için mahkemeye gitmiş. Kadın, boşanma gerekçesinde şöyle diyormuş:

— Kocam, geçim sıkıntısından delirdi. Tımarhaneye kapadılar. Deli kocamdan boşanmak istiyorum.

Kadının derdi bize korkunç göründü. Her kocası deliren kadın boşanmağa kalkarsa vay kocaların başına gelen!.. Bu zamanda çektiği sıkıntıdan delirmiyen koca mı kaldı? Bu kadar sıkıntı içinde delirmiyelerin aklı yoktur.

— Seninkinin yine dalgınlığı üstünde!..

★ **Yazan : ADNAN VELİ** ★

— Alo... Ora nire?.. Hey Alo... Ulan alo be... Mersin mi?.. Ora Mersin mi?.. Şaban sen misin?..

— Ben'im ben... Şaban'ım ben.

— Şaban... Selâmünaleyküm... Eyi misin oğlum?..

— Eyiyim Rappime şükür. Sen kimsin?..

— Ben Kâmil'im, Kâmil... Gabzımal Kâmil... Ağnıyon mu?..

— Ağnıyom... Sen misin Kâmil Dayı?..

— Ben'im ulan, ben... Beni diyne şincik...

— Diyniyom dayı...

— Bizim hökûmat lârenciye fıyatına, fiyat biçtikten sonra, işler hepten kötüye gidiyor. İstanbulun Meyvahoşunu tekmil pulis sardı. Pulisin demesine göre, ehaliye, mandalinaynan portakalı hökümat fiyatı üzerinden satceniz diyor. Biz de gendi fiyatımızdan şaşmıyoz.

— Niye hökümat fiyatına satmiyonuz dayı?..

— Hökümat fiyatına satıncak, gabzımal milleti temelli mâfoldu dimektir, len...

— Nasıl mâfoluyonuz canım .. Hökümatın biçtiği fiyatın ne gusuru oluyormuş?

— Oğlum, onun gusurunu sen bilmen... İstanbulun gabzımalında, mesarif ziyade oluyor. İnşaat yapmıya çimentoyu, kiremidi, keresteyi gaçtan bulduğumu, bi kez soruyon mu?..

— Gaçtan buluyon dayı?.

— Bırak şincik gaçtanını... Ben ne diyorsam, ona gulak vir.

— Virdim helbet... Ağnat.

— Hökümat fiyatı ilân olunca, İstanbulun bi gaç gabzımalı, hep bir araya içtima olduk. Bu işin bi çaresini bulmıya, anamıza, avradımıza yemin ittik...

— Buldunuz mu bari?

— Len oğlum. Sen gabzımal milletini temelli zihinsiz sanıyon besbelli. İstanbul gabzımalının dirayetliği, ecnebiye kitaplarına bilem yazılmış. Bi vakitler, Zati Sungur diyerekten bi adam çıktıydı da, gabzımal olmıya merak salmış. Vallaha üç günde yüzüne gözüne bulaştırdıktan sonra, tövbe edip gaçtı gitti. Ben ne diyorsam, sen onu diyne...

— Diyniyom Kâmil dayı...

— Şincik beri bak... Hökümatın fiyatına göre, sekzenlik mandalinanın sandığı 15 liraya düşecek, bu mandalinayı, manav gısmı, bi denesini 25 ten yukarı satamaz diyerekten ganun var. Sekzenlik sandığın mandalinası da, en büyük baş mandalina oluyor.

— Helbette... Birinci mal...

— Hah işte... O malı bi sandığa koyunca, tam sekzen dene alıyor, ağnadın mı?..

— Biliyom dayı...

— Artık, sandığa o maldan goymıyacan...

— Ya hangi maldan goycem?..

— Güççük boy mandalinadan gaycen...

Nesebi gayri sahih çocuk!..

— O vakitler sekzen mandalinaynan bi sandık dolmaz ki dayı.

— Oğlum, işte sana yolunu ağnatıyom. Sandığın boyunu güççük yaptırıcan... Eski sekzenlik sandıklar 62 santim olmuyor muydu?

— He... 62 santimdi...

— Şincik, sandığın boyunu 52 santim yapacan... İçine, güççük boy mandalinadan sekzen dene goyuncak, sandık dolacak... Üstüne de «Seksenlik sandıktır» deyi, marka basacan. Biz bunu, aynı hökümat fiyatına satacaz...

— Meyvahoşun pulisi bu işe ne dir?

— Onun ne dimesine gulah asma. Çünkü Hökümatın ganununda, sandığım santimi için madde yok, ağnıyon mu?..

— Ağnıyom Kâmil dayı. Vallaha bu gabzımal milletiynen baş olmaz.

— Helbette oğlum. Hökümatın zihni, zihin de, bizim zihnimiz eğrelti otu değil ya...

— Peki emme dayı, ya hâkümatın aklına gelir de, sandığın boyuna da santim için madde goyuvirrse?..

— O vakit gabzımallar bi içtima daha olup, sandığın enini 40 santimden 32 ye indirecez.

— Peki emme, hökümat, sandığın eni için de santim maddesi goyarsa?

— O vakit gabzımallar bi kez daha içtima olup, sandığın yüklekliğini 28 santimden 20 santime indirmiye garar virecekler.

— Alo, alo... Burası şehirlerarası santralı... Beyefendi, Mersinle konuşma müddetiniz doldu... Kesiyorum.

— Dur gızım, ne deyi kesiyon? Mersine santimleri söyleyom ben.

— Ama, konuşma vaktiniz doldu efendim...

— Canım, az bişey idare it. Mersine, sandığın yüksekliğinin santimini ağnatıyom... Alo... Alo diyom... Bâyan... Hişşşt, Alö... Bâyan hanım... Santıral... Hey alö... Yarappim sen bilin... Bâyan hanım. Ulan bâyan hanım beee... Sana diyom, az bişey idare it... İstersen sen gendin diyivir.

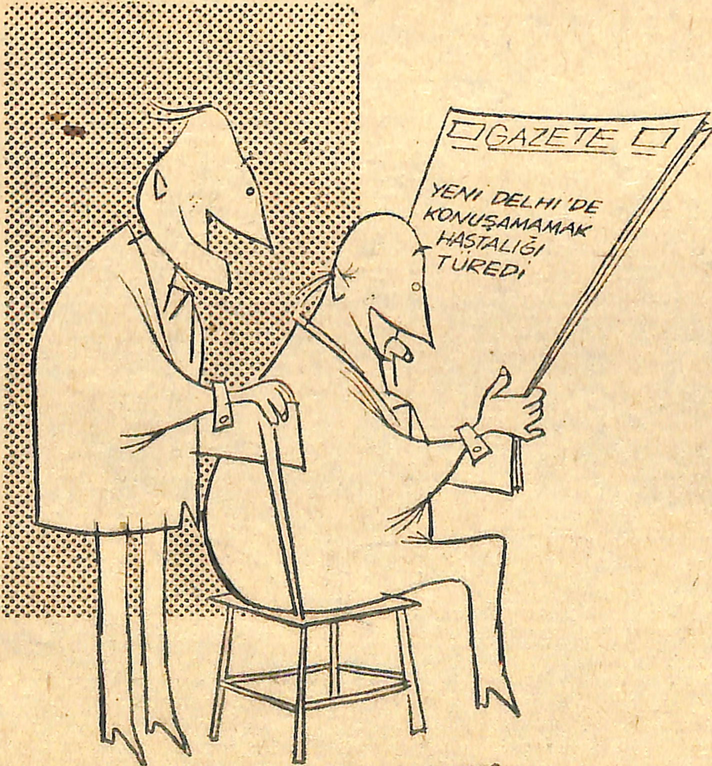
— Peki, söyleyin, kaç santimdi?

— 20 santim... Yüksekliği 20 santim...

— Haydi öyleyse... Tekrar bağlıyorum sizi, çabucak söyleyin... Konuşmayı uzatmayın lütfen.

— Gorkma, uzatmam... Hele sen bi bağla da... Alo... Bağladın mı bâyan?.. Alo... Hey Alo... Mersin... Ulan Mersin... Sana diyom Mersin... Şaban oğlum... Sen misin?.. Lâfımı ağnıyon mu?..

— Benim Kâmil dayı... Ağnat.

— **Demek orada da demokrasi var!..**

— Seksenlik sandığın yüksekliği 20 santim olcek.

— Dayı, 20 santim olacak emme, hökümat bu işe ne dir?

— Beri bak Şaban... Eşşeğoğluluğun hiç lüzumu yok. Ben sana ne ağnatiyom?.. İptida sandığın boyunu güççültecen. Hökümatın sandık boyuna madde goyması üç ay sürer. Maddeyi goyunca, sandığın enini güççültecen... Hökümatın, sandığın enine de madde goyması üç ay sürer. Sonracığıma, sandığın yüksekliğini güççültecen... Hökümatın yükseklik için de madde gomasi üç ay sürer. Yani, yazı buluruz. Yazı buluncak, hükümat nasıl olsa bu işten vaz geçecek.

— Peki Kâmil dayı, birinci mal mandalinadan hiç istemiyon mu?

— İstemem mi len?.. Helbet isterim. Emme, onları Meyvahoşa yollama... Gamyonla İrecebin edresine yolla...

— Onları nasıl satecen?

— İstanbulun löküs adam lokantaları var. O mandalinanın bı denesini 40 dan satın alıyor.

— Emme, Meyvahoşta sataman, değel mi?

— Helbet satamam...

— Öyleysem Meyvahoşa hep güççük maldan yollarım.

— Yolla. Elinde ne gadar süprüntü mal varsa, hep seksenlik sandığa goy da yolla...

— Vallaha bilmem ki dayı... Bu işin encâmından bir kötülük çıkmayaydı bari?

— Oğlum, sen ne encâmını gonuşuyon?.. Len, Gasım Gülek mi oldun sen?.. Gazete ağzıynan lâkırdı gonuşuyon... Ben ne diyorsam, onu yap...

— Yapıym emme, vicdanımın orta yerinde bi sivrisinek vızıldayor.

— Sivrisineği çıkart ordan... Bi adamın vicdanına sivrisinek girincek, o adam on para itmez... Sen şincik, telifonu gapadıktan kelli, partiye get de, gaydını tecditle... Partili adama nefsaniyetlik idemezler, ağnadın mı?

— Alo beyefendi... Mersinle konuşmanız bitmedi mi efendim? Müddetiniz çoktan doldu.

— Emme de bâyanmışsın sen be... Lâkırdıyı adamın ağzına dıkıyon...

— Niçin sinirleniyorsunuz beyefendi? Sırada başka aboneler de var. Bana sinirlenmiye hakkınız yok ki... Ben âmme hizmeti görüyorum.

— Canım, seninkisi âmme hizmeti de, bizimkisi tebâreke hizmeti mi?

— Siz kabzımalsınız herhalde... Kabzımallık âmme hizmeti sayılır mı?

— Hem de âmme hizmetlerinin en fevgalâde ekistrası... Ben bu gabzımallığı sırf keyfi yapmıyom. Memleket galkınmasının istifadesine yapıyom. Bizim gibi gabzımallar olmayıncak, ehalinin açlığından geçemezsin sen... Benim iktisadi çalışmamın kaç dene portumanı ittiğini bilsen, böyle gonuşman, pis garı!..

— Terbiyenizi takının biraz.

— Benim terbiyem dakılmıştır. Senin yanına bi gelirsem, ağzının orta yerini, istimlâk mahallesine çeviriviririm, mızmız...

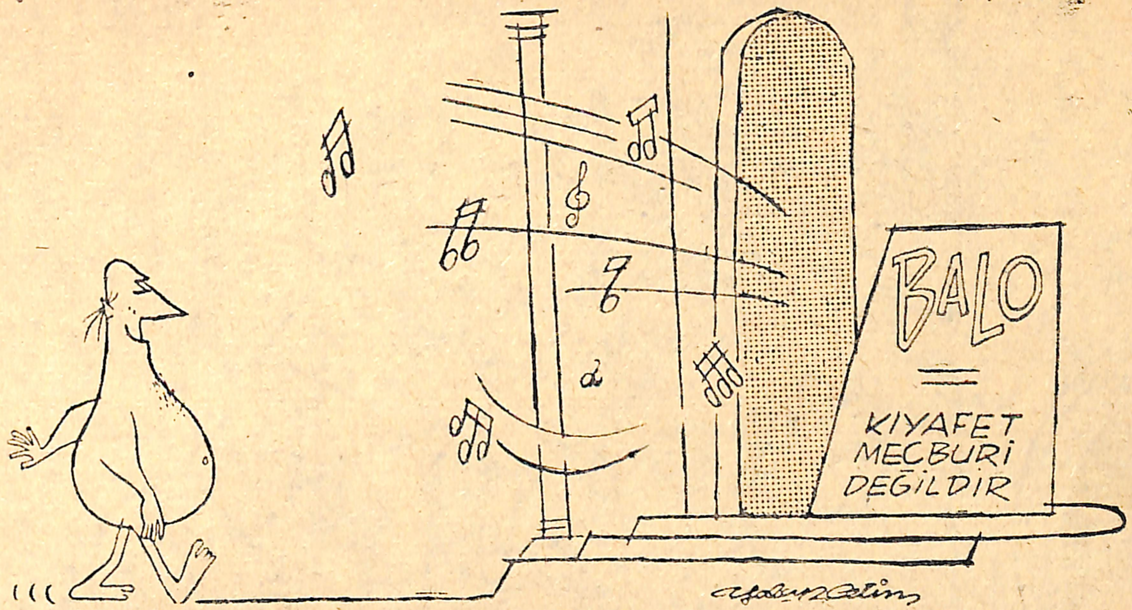
— Hadi hadi, susun artık... Yetişir...

— Sen sus... Senin yüzünden namaz vaktini gaçırıyom. Aptesli aptesli beni günaha sokma. Millî heyecanlarımın nasırına da basma... Vallaha şincik Angaraya bir telgraf çekerekten, «bu gız benim gonuşmamı yarıda bırakıp Şemsettin Günaltay'ı gonuşturdu» dirsem, üç dene tevkif müzekkeresi kestiririm sana. Seni gidi çıfıt seni... Seni gidi ötesi berisi çürümüş garı seni...

— ....

— Uyuntu seni...

Adnan VELİ

YAZISIZ!..

Sophia Loren — Allah, vere de kısmetime genç bir âlim çıksa!..

Keşif

Kadın, oğliyle meteoroloji istasyonuna girip de kocasını asistan kızı sıkıştırırken görünce, hemen geri döndü. Çocuk sordu:

— Neye babamın yanında kalmıyoruz anne?

— Meşgul, oğlum; diye hiddetle cevap verdi annesi.

— Ne yapıyordu ki?

— Yeni bir yıldız keşfediyordu!

※

Hayret!

Genç kız, kırıtarak film acentesinin kapısından içeri girdi. Hemen direktörü buldu, meramını söyledi. Perdeleri çekip kısa bir tecrübe filmi çevirdiler. Direktör:

— Yıldız olmak için insanda bazı kabiliyetler olmalı... dedi, sanat kabiliyeti.

Genç kız fıkırdadı:

— Tabii... erkeklerde!

※

Ayrılık sebebi

Genç romancılarımızdan biriyle yaşıyan güzel bir hanımın ondan ayrıldığını duyan bir dedikodu yazarı, genç ve güzel kadını Kulis'te yakalayınca, sordu:

— Neden bıraktınız M. ü?

Öteki, gülümsemeden cevaplandırdı soruyu:

— Mevzu tükenmişti!

※

Ufak bir değişiklik!

Uzun müddet birbirlerini görmemiş iki arkadaş vapurda karşılaştılar:

— Nasılsın, hanımefendi nasıl?

— Çok şükür iyiyiz...

— Nasıl, hanım yine süse meraklı mı?

— Evet, yalnız şimdi aynanın karşısında bir saat fazla duruyor.

— Nasıl?.. Bu kürkü kocana bir öpücüğe karşılık mı aldırdın?..
— Evet, daktilosunu öperken yakaladım!..

Şakalar

Ne zaman?

Saliha, bir büroda sekreter olarak çalışıyordu. Ama ne fıstık gibi kızdı ya... Patronun içi gidiyordu ona... Nihayet geçen gün dayanamadı. Başbaşa oldukları bir sırada Saliha'yı kolundan yakaladı:

— Kuzum, diye sordu, neden bugünlerde maaşına zam istemiyorsun?

※

Kâfi

Bir, iki, üç... Baktı ki olacak gibi değil; bir gece yine karısı, uyur gezer haliyle yataktan kalkıp da ceplerini karıştırmağa başlayınca, kocası hemen elektriği yaktı ve:

— Aç karıcığım, aç dedi. Cüzdanımı aç da içindeki kâğıdı da oku...

Kâğıtta: «Uyur gezer numarası artık sökmüyor, ceplerimi karıştırmak için başka bir çare bul» yazılıydı!

※

Münakale

Adam, karısının elinde bir şapka kutusu görünce hayretle sordu:

— Ayol, hani bana paran olmadığından bahsediyordun? Bu yeni şapka da nerden çıktı?

— Bütçe münakalesinden.. dedi karısı, onun yanağını okşıyarak: Hani bana telefon ücreti bırakmıştın ya?

※

Yanlışlık

Günahı, anlatanın boynuna. Güya sosyetemizin tanınmış kibarlarından J. bir gün çamaşır ütülerken onu tanıyamıyan kocası, arkadan gelip sıkıştırmağa başlamış:

— Ah, hayatım... Bitiyorum sana... diye J. hemen kısa kesmiş:

— Yanılıyorsun kocacığım. Bugün hizmetçi izinli!

※

İtiraf

Adam, sahnede bıçak atıp kadının etrafında tahtaya saplamakla geçiniyordu. Günün birinde, bir celsede karısından boşandığını duyunca varyete arkadaşlarından biri hayretle sordu:

— Nasıl ayrıldınız?

— Beni aldatıyordu....

— Nasıl öğrendin?

— Şüpheleniyordum.

— Mahkeme şüphe üzerine karar vermez.

— Karım itiraf etti.

— İtiraf mı etti? Nasıl?

— Sahnede, son bıçağı atmadan önce sordum, evet deyince bıçağı fırlattım!

— Demeseydi?

— Yine fırlatacağımı biliyordu!

Eh, sonu selâmet!

Hilton'da çay içerlerken gevezelik ediyorlardı; sarışın:

— Bana bir kadillâk vaadetti.. dedi.

— Zengin mi?

— Hayır, ama hokkabaz!

※

Bir sebep daha

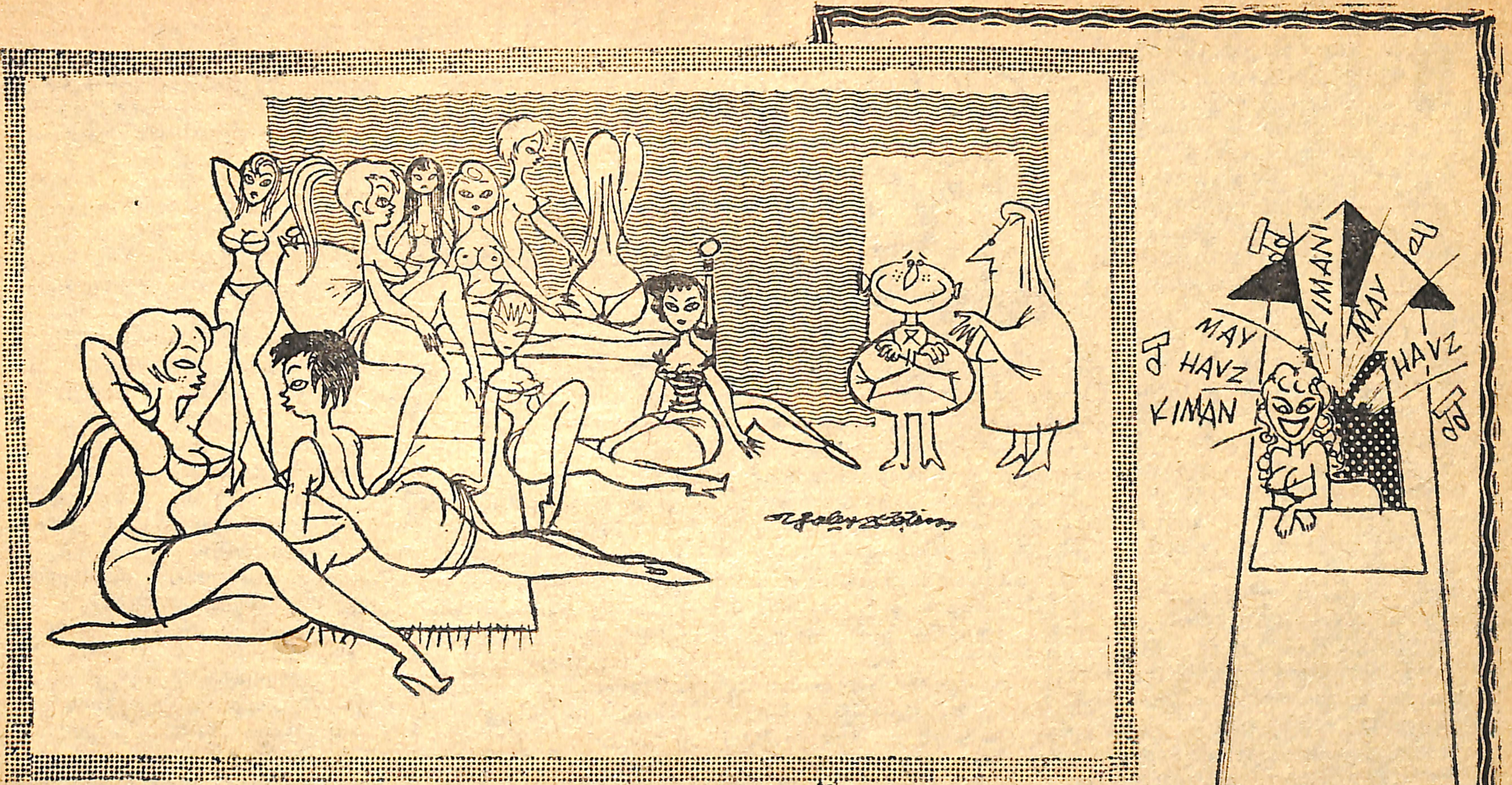
Dedikodu yazarı, bu sefer, müteşebbis bir müteahhitten ayrılan esmer güzeline sordu:

— Ya siz neden ayrıldınız ondan?

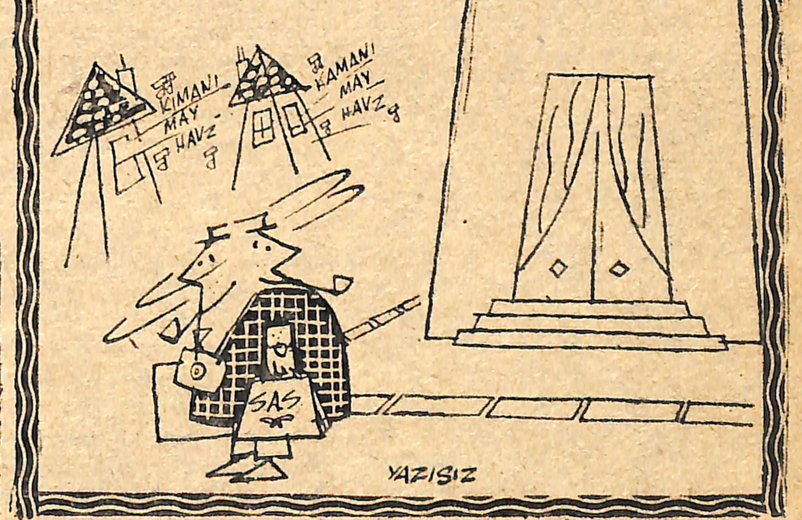
— Yeni bir taahhüt işine girdiği halde yılbaşında bana sade bir yüzük aldı! Hain.

KOCAMAN LAFLAR

★ *Kadın zevki yapar, ahlâkı yıkar.*
★ *Kibirli olanlar kendilerinin de insan olduğunu unutanlardır.*
★ *İşsiz adam, durgun sular gibidir; taaffün eder.*
★ *İlk bakışta sevenler, iyi sevenlerdir.*
★ *Aşk herkesin bahsettiği fakat kimsenin göremediği bir hayaldir.*
★ *Aşk kadın için bir manzume, erkek için bir mısradan ibarettir.*
★ *Can sıkmanın sırrı ağzına geleni söylemektir.*
★ *İnsan ne kadar az düşünürse o kadar çok söyler.*

— SAKIN AKLINA BİR ŞEY GELMESİN KARICIĞIM, VALLAHİ HEPSİ TURİST!

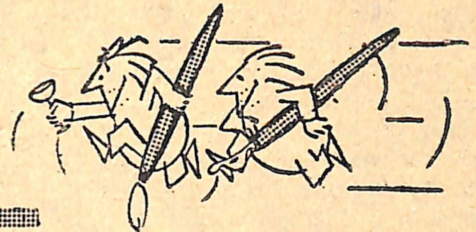

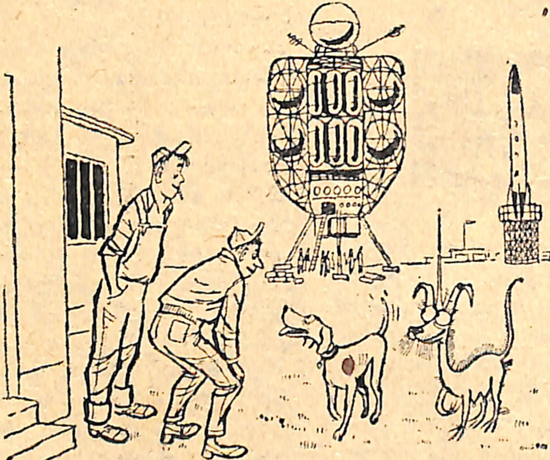
— İŞTE BURASI DA MEMİŞHANE MÜSÜ !..

Memleketimize gelecek turistler, evlere kabul edilecek... — Gazeteler —

kokteyl

— Ulan çapkın, aydan kendine bir eş mi getirdin?!..

(İtalyan)

Sebep

— Kuzum, söylenenler doğru mu?

— Ne gibi?

— Karından ayrılmışsın...

— Evet, doğru...

— Şaşılacak şey... Pek kıymetli bir hanımdı.

— Evet, pek!

— Güzeldi de...

— Çook!

— Namusluydu, kibardı, şıktı, hattâ zengindi de galiba...

— Hepsi doğru!

— E, neye boşadın öyleyse?

— Haaa, bak şu ayağımdaki iskarpinlere... Nasıl?

— Pek güzel...

— Derisi?

— İpek gibi, pırıl pırıl!

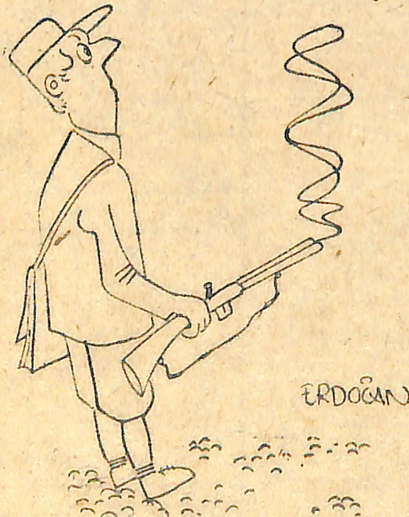
— Biçimi?

— Çok zarif!

— Ama ben bu güzel, zarif, şık iskarpini ya satacağım ya atacağım..

— Neden?

— Ayağımı sıkıyor!

YAZISIZ!..

Nelere mal oluyor

Oğlum için bir çift gözlük camı arıyorum: 0,50 daimi, aks 90.

Bulamazsın, diyorlar.

Almanya'dan getirt, diyorlar.

Avrupa'ya git al diyorlar.

Üzüntüm oğlumun gözleri değil; zavallının bu yaşta okuyup yazmasına mâni olan kalkınma hamlemizi bütün o baraj ve santrallariyle iyice göremiyeceğidir.

Çetin ALTAN

— Yirmi bir yaşına geldi maşallah, hâlâ ilk okulda!..

(Amerikan)

Pardon!

Nerede başlar, nerede biter, belli değildir. Evden işe. işten eve kadar binlerce pardon, her gün yolumuzu keser.

Necib'in pardonu Nâsır'ı, Amerika'ninki Suriye'yi, İngiltere'nin pardonu da Kıbrıs'ı yaratmıştır.

Irak, pardonu son güdümlüsüdür.

Pardon yalan, pardon bile, pardon boş ver, pardon ihmal, pardon göz yum. Pardon tekzip Pardon, sabah kahvaltımız, pardon yatağa girerken giydiğimiz pijama.

Kısaca, pardon 24 saatimizdir.

Tahsin ÖZTİN

(Hürriyet)

— Postahanede bir mektup yazayım dedim!..

Bu adam kim?

Amerikan rejisörlerinden birinin Bobby isimli bir oğlu vardı. Kaliforniya'daki evlerinin yanındaki parkta oynar ve orada bulunan General Grant'ın at üzerindeki heykeline bayılırdı.

Kaliforniyadan ayrılacakları gün Bobby babasından, veda için kendisini heykele götürmesini istedi ve heykelin önünde:

— Elveda General elveda!

Diye uzun uzun ağladı. Sonra babası, artık onu eve doğru götürürken, son bir defa heykele bakıp:

— Baba, dedi, Grant'ın sırtındaki bu adam da kim?

Eski kitap

Coğrafya hocası, haritada bir noktaya parmağını bastı

— Bu dağın yüksekliği yedi bin metredir.

Orta sıradan, şeytan bakışlı bir öğrenci parmak kaldırdı:

— Kitapta sekiz bin metre yazıyor efendim.

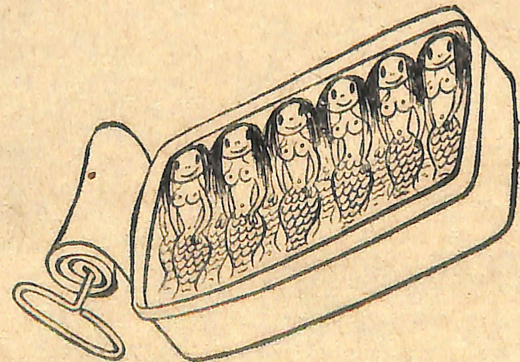
Öğretmen, azametle gülümsedi:

— Elbet... O kitap atom bombasının keşfinden evvel yazılmıştır. Yeni silâhlar coğrafyayı ne kadar değiştirdi, bilmiyor musunuz?

ŞAP, ŞEKER

Bilgi, zenginlerin ziyneti, fakirlerin servetidir.

Gündüzün gözü, gecenin kulağı vardır.

YAZISIZ!..

(İtalyan)

BAHÇEYE bakan pencerenin önünde durmuş, biraz hava alıyordum. Postacının geldiğini gördüm. Bahçe parmaklığının önünde durdu, mektupları kutuya attı, yoluna devam etti.

Adam sırtını döner dönmez, Pasionaria, yerden bitmiş gibi, ansızın meydana çıktı, bir şarkı mırıldanarak parmaklığa yaklaştı. Kutuyu açtı, içinden beşaltı mektupla bir gazete çıkardı, gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı, bütün mektupları bir bir açtı, okuduktan sonra da zarflarına koydu.

Alberto'nun sesi duyuldu:

— Bir şey var mı bize?

Pasionaria'nın içerlediği, sesinden belliydi.

— Yok, dedi. Hepsi ona.

Eve girdi, mektuplarla gazeteyi bıraktı, sonra bahçeye dönüp oyununa devam etti.

Öğleyin, sofrada bu önemli meseleyi ele aldım:

— Margherita, dedim, posta geldi mi?

— Kutuya bakmadım, dedi Margherita.

Pasionaria hemen koşup mektuplarla gazeteyi getirdi.

— Bunlardan başka bir şey yok, Hayretimi iyice belli ederek yırtık zarfları süzdüm.

— Çok garip! diye haykırdım. Demek artık mektuplar böyle geliyor? Yarından tezi yok, PTT idaresine bir mektup yazıp şu pos tacıyı kapı dışarı ettireceğim. Mektup açmak ne demekmiş görsün!

Pasionaria başını salladı:

— Zarfları postacı açmadı, dedi. Ben açtım.

Adresleri bir bir gözden geçirdim, Pasionaria'ya gösterdim.

— Aldanmana imkân yok, dedim; mektupların hepsi bana yazılmış. Niçin açtın?

Pasionaria hiç istifini bozmadı:

— Mecbur oldum! dedi. Postacı geldiği vakit, seninki yoktu, mektupları açmak bana düştü tabii!

★ Yazan ★ **Giovanni Guareschi**

★ Çeviren ★ **Adnan Benk**

— Olur ey değil! diye uludum. Ne demek istiyorsun? Yani bana gelen mektupları her zaman annen mi açıyor?

Pasionaria son derece sâkindi:

— Bunu bilmiyecek ne var! dedi.

— Nerden bileyim ben? İlk defa senden duyuyorum.

Pasionaria'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi:

— İlk defa duyuyormuş! Yok daha neler? Mektuplarını açıyor diye her gün anneme bağıran sen değil misin!

Yumurcağı nihayet istediğim noktaya getirmiştim.

— Pekâlâ! diye haykırdım. Madem mektuplarımı açıyor diye her gün çıkışıyorum annene, sen ne diye açıyorsun bakalım?

Omuzlarını silkti:

— Sen öyle olur olmaz şeylere bağırırsın ki! dedi.

Bu kadarına katlanamazdım doğrusu:

— Babanı tenkit ediyorsun ha! diye bağırdım.

— Benim tenkit ettiğim yok, dedi; ben sadece dinliyorum.

Söze Margherita karıştı, acı, yürekler paralayıcı bir sesle:

— Çocuklarımız gözlüyor bizi, dedi. Bunu aklından çıkarma.

— Haklısın Margherita; çocuklarımız bizi gözlüyor; annelerinin babalarına gelen mektupları açtığını görünce, kendileri de annelerinin, babalarının mektuplarını açarlar, tabiî.

Pasionaria hemen atıldı:

— Hayır, annemize gelen mektupları açmayız.

— Neden? dedim.

— Sen açmıyorsun da ondan. Sen kocası olduğun halde açmıyorsan, biz çocukları niçin açalım?

Bu mantık, insanı çıldırtacak kadar saçmaydı.

— Pekâlâ! diye haykırdım. Benim mektuplarımı neden açıyorsunuz öyleyse? Ananızın çocuklarısınız da babanızın çocukları değil misiniz?

Alberto bu mantık karşısında yelkenleri suya indirdi, benim tarafımı tuttuğunu söyledi. Fakat Pasionaria hâlâ kafa tutuyordu:

— Ben babamın değil, koca'nın mektuplarını açıyorum. Baba anayla eşittir, ikisi birden aileyi kurarlar. Buna karşılık, koca yalnız karıyı ilgilendirir, çocukları değil.

Aile ilintilerinin böylesine bozulup, karıştırılmasına iyiden iyiye içerledim.

— Çocuklara göre, ailede bir baba vardır, bir de ana; bu kişilerin başka sıfatları çocukları ilgilendirmez!

Pasionaria bildiğinden şaşmıyordu.

— Annem her zaman annemdir, senin karın olsa bile. Ama, babam, annemi üzdüğü zaman, artık babam değil, annemin kocasıdır.

Tepem attı:

— Ya annen beni üzünce, diye uludum, üzülen kim oluyor, annenin kocası mı, yoksa senin baban mı?

— Kendi kocasını üzüyor, dedi Pasionaria. Kendi bilir. Beni hiç ilgilendirmez.

Bu yargının ne kadar korkunç olduğunu belirtmeye çalıştım.

— Şu halde, sana göre annen her zaman annendir, baban ise, sadece annenle ilişiği olan bir yabancı. Bunu mu demek istiyorsun?

Bu düşünce Pasionaria'yı bir an afallattı. Sonra görüşünü açıkladı:

— Ben doğduğum zaman sen yoktun; çok sonra geldin. Halbuki annem hep yanımdaydı.

Alberto söze karıştı:

— Amma da saçmaladın! Savaşa erkekler gider, kadınlar değil!

Pasinoria omuz silkti:

— O da ne demekmiş? Erkeklerin yerine savaşa kadınlar gitseydi yani annem cephede babam da evde olsaydı, ben gene de dünyaya gelmezdim.

Pasinoria kardeşiyle beraber uzaklaştı, bana hoşça kal derken, bu sözü babasına mı yoksa annesinin kocasına mı söylediğini pek kestiremedim.

Ertesi gün, öğle vakti eve gelince, tabağımın yanında hepsi de kapalı yedi mektup buldum. Ben çok sevindim, fakat Pasinoria hayretler içinde kaldı. Hayret ettiğini, zarfları bıçakla açışımı seyredişinden anladım.

Fakat ertesi gün, eve biraz erken gelince, Margherita'nın mektuplarımı buhara tutarak açtığını gördüm.

Pasionaria da onu seyrediyordu. Yemekten sonra Margherita'yı kenara çektim:

— Kapıcı kadınlar gibi, buharla mektuplarımı açtığını gördüm, dedim. Küçük de yanındaydı! Doğrusu ya, kızına iyi örnek oluyorsun!

— Ben akıl etmedim bunu, dedi Margherita. Mektupları böyle açmayı o öğretti bana.

— Margherita, bunlar çok iğrenç şeyler!

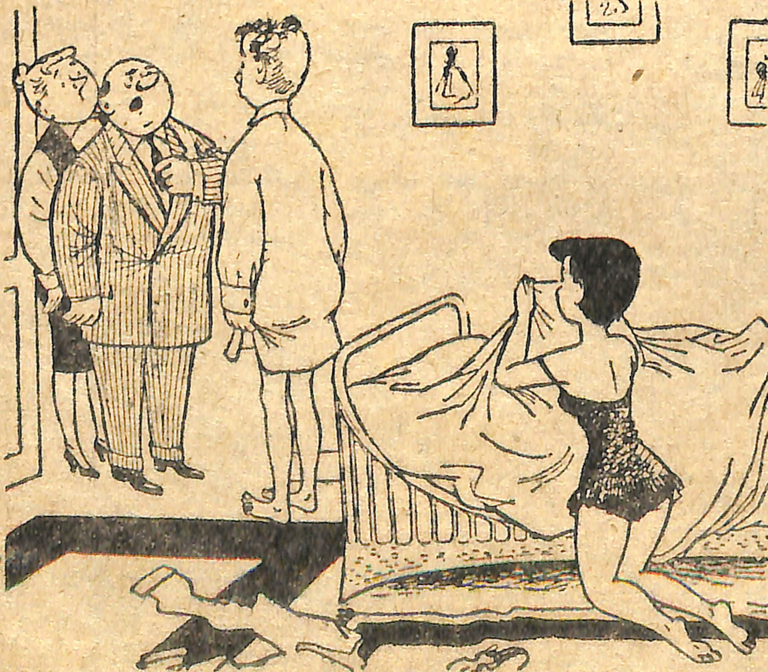
Margherita sesini alçalttı:

— Hep o, diye fısıldadı. Bütün sabah doldurdukça doldurdu beni. Neler demedi, bilsen; Güya ben zayıf bir kadınmışım, kendimi kocama ezdiriyormuşum...

— Margherita, bu işin sonunu iyi görmüyorum! Kızının tesiri altında kalmamalısın!

— Ne yapacağımı ben de şaşırdım, diye mırıldandı; çekiçle örs arasında kaldım. Beni anlamağa çalış, Nino.

O gün bugündür, biz de anlamağa çalışıyoruz.

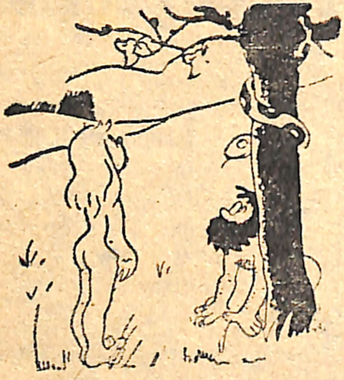

— Biraz adab-ı muaşeret öğren, insan kız istemeğe böyle don gömlekle gitmez!.. (Fransız)

— Hayır, parası beni ilgilendirmiyor, ona neler aldırtabileceğimi düşünüyorum!.. (Amerikan)

Milletlerin Güldükleri

Havva — Eyvah, gardrobumda topu topu iki elbise kaldı!.. (Fransız)

Bundan...

Teksaslı delikanlı bardan içeri girdi ve yere boylu boyunca uzanıp sızıp kalmış olan sarhoşa baktıktan sonra, onu işaret ederek barmene seslendi:

— Hey Tom. Bana da bir bardak bundan versene!..

(Amerikan)

— Beyefendi emekli bir süvari generalidir!..

(İtalyan)

Ne çalışkan!

Evin en büyük oğlu kolejin son sınıfında idi ve müthiş çalışkan bir talebe idi. Her sene sınıfını birincilikle geçiyor, mükâfatlar alıyor, iftahar listelerinde ismi daima en başta oluyordu. Anne ve babasının göz bebeği idi ve doğrusu onunla ne kadar öğünseler yeri idi. Bu durum da kendini çok ihmal edilmiş hisseden ve ağabeysini kıskanan en küçük oğlan bir gün kabara kabara eve geldi:

— Ben de, dedi; bugün aritmetikten pek iyi aldım.

Babası hayret etti:

— Allah Allah.. Ana mektebinde aritmetik okutulduğunu doğrusu bilmiyordum. Peki söyle bakalım bir, bir daha kaç eder?

Küçük oğlan biraz düşündükten sonra:

— Vallahi babacığım dedi. Biz daha o kadar ilerlemedik!

(Amerikan)

Çocuklu kadın

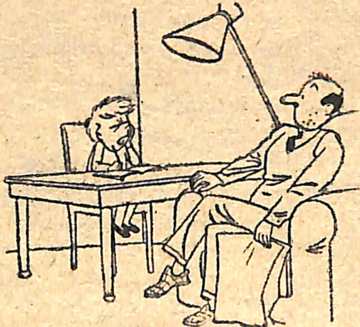
Sekiz çocuklu bir kadıncağız yılbaşında, çarşıya çıkmıştı. Mağazalardan birine girdi, fakat çocukların yaramazlığından hiç bir şeye bakamadı ve alış verişten vazgeçti. Tam dışarı çıkarken mağazadaki memur dört afacanı işaret ederek kadına:

— Sinyora, dedi, bari bunların yarısını evde bıraksaydınız daha iyi olmaz mıydı?

Kadıncağız masum masum başını salladı:

— Zaten ben de öyle yaptım!

(İtalyan)

— Bizim zamanımızda, bizim zamanımızda diyorsunuz. Sizin zamanınızda coğrafya bukadar zor muydu? Ne ses duvarı, ne hidrojen bombası vardı!.. (Amerikan)

Cennet kuşu!

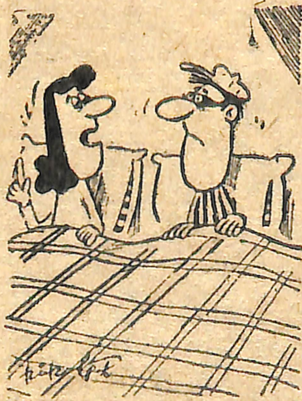
New-York'lu bir turist yanında bir rehber olduğu halde Teksasın kurak arazisinde araba sürüyordu. Önüne kocaman bir kuş kondu. New-york'lu sordu:

— Bu ne kuşu? Rehber:

— Cennet Kuşu diye cevap verdi.

Fırsatı kaçırmıyan Turist:

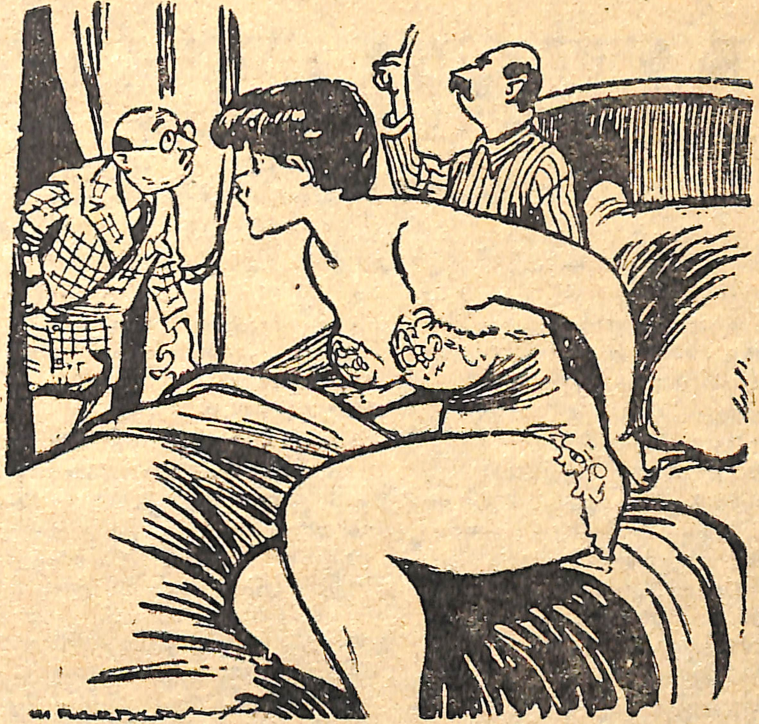
— Belli belli dedi. Zavallı hayvancağız; yuvasından çok uzaklara düşmüş. (Amerikan)

Hırsızın evinde:

— Kocacığım, galiba yatağın altında polis var!..

(İtalyan)

— Görüyrsunuz, karınız sizi aldatıyor. Ayrılmak isterseniz, kolay. Ben avukatım. Çabucak ve ucuza halledeyiz işi!.. (İtalyan)

ACIKLI HİKÂYE

MAX, Benny ve Milton üç samimi arkadaşıltılar; yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. O sene tatillerini beraberce New - York'ta geçirmeğe karar verdiler ve bir hayli para biriktirdiler; izinlerini alır almaz da soluğu New York'ta aldılar. Bu mükemmel dört başı mamur bir tatil olmalıydı. Onun için üç arkadaş ucuz ve biçimsiz bir otele razı olamadılar ve altmış katlı mükellef bir otelin 60 cı katında bir oda kiraladılar..

Doğrusu çok hoş vakit geçiriyorlar. New York'un altını üstüne getiriyorlardı. Bu tatlı günler artık sona ermek üzere idi. Bir gece meşhur gece kulüplerinden birine gitmişler ve iyice kafayı çekmişlerdi.

Otele döndükleri zaman saat sabahın ikisiydi. Otel kâtibi gayet nazik bir şeklide:

— Beyler dedi. Çok müteessirim. Fakat asansörde âni bir arıza zuhur etti tamir edilliyor. Sabaha kadar da her halde bitmiyecek. Size birinci katta bir oda açayım orada yatın.

Fakat iyice sarhoş olan üç ahbap çavuş ille odalarında yatmak istiyorlar ve inad ediyorlardı. Adamcağız altmış katı çıkamıyacaklarını, vaz geçmelerini filân söyledi ve ne yaptıysa da onları bu fikirden caydıramadı. Bizimkiler çıkmağa başladılar. Max:

— Arkadaşlar, dedi. Bu altmış kat başka türlü çekilmez bir eğlence bulalım. İlk yirmi kat ben size şarkı söylerim, kırkıncı kata kadar Benny sen bize o meşhur komik hikâyelerinden anlatırsın. Milton, biliyoruz sen neş'eli bir insan değilsin ama ziyanı yok değişiklik olur. Son yirmi katta da sen acıklı hikâyeler anlatırsın.

Böylece hakikaten dedikleri yaptılar. İlk yirmi kat Max bütün oteli ayağa kaldıran şarkılar söyledi. Kırkıncı kata kadar Benny en yakası açılmadık hikâyelerini anlattı.

Artık bitap bir halde idiler. Ozamana kadar sükûnetle sırasını bekleyen Milton arkadaşlarına döndü ve:

— Dostlarım, dedi. Acıklı hikâyelerime başlıyorum. İşte birincisi:

Anahtarları aşağıda unuttuğumuzun farkında mısınız,

Çeviren: Semiramis Aydınlık

Beyaz perdenin sevimli dişlek atı: Fernandel!..

MEŞHEDİ ile Devri Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 46 —

— Evet, burada bizim ahali iki saatte bir hükûmet değiştirmeğe alışıktır. Evvelce böyle değildi ama, oldu. Orduda muhtelif generaller etraflarına topladıkları taraftarlarla, ikide birde çarpışırlar, ve hangi taraf galip gelirse başa o geçer. Ancak bu pek kısa bir zaman içindir. Daha başka soracağınız bir şey var mı?

— Hayır. Yalnız bir şey merak ettim: Ahali bu ihtilâllerden veyahut daha doğru bir tâbirle bu değişikliklerden zarar görmez mi?

— Katiyen! Bu işten zarar gören yalnız yabancılardır.

— Peki!.. Onlar karışmazlar mı?

Çinli memur bu saf sualime güldü:

— Yabancılar mı? dedi, ne yüzle karışacaklar? Biz, birbirimizi yemeyi onlardan öğrendik. Bundan bırkaç sene evvel, imparatorlarımızın zaâfından faydalanarak elde ettikleri bazı imtiyazları, aldıkları bazı bölgeleri hâlâ aralarında pay edemediler. İki İngiliz ölmüş, dört Fransız yaralanmış, bununla uğraşmağa vakitleri yok ki. Onlar bizi boyunduruk altına almak sevdasında iken, biz onları kafese koyduk da farkında değiller. Yabancı baskısı zavallı şark milletlerini korkutmak için uydurulmuş bir umacı masalından ibarettir. Tıpkı sinir illeti gibi korkanın başına gelir. Bakın, Çinin kuzey batısında ve epey uzağında Türkiye adında bir devlet varmış. İşitiyoruz. Bu devletin ahalisi yüz yıllarca ayni korkunun altında yaşamışlar. Nihayet öyle bir hale gelmişler ki, ne derman, ne kuvvet, ne de ümitleri kalmış. Her şeyi bitirmişler. Derken Allahtan olmuş, içlerinden Mustafa Kemal adlı, peygamber kuvvetinde bir dâhî çıkmış, Türkleri uyandırmış, kendilerine yeni bir ruh aşılamış, korkularını gidermiş ve şimdi Türkler öyle olmuşlar ki, bütün dünyanın saygısını kazanmışlar. Lâkin bu, her kula nasip olmıyan bir talihtir. Bizim Mustafa Kemalimiz yok! Kendi başımızın çaresine başka yollardan bakmağa çalışıyoruz. Şimdilik anladığımız bir gerçek var: O da yabancı müdahalesinden korkmanın saçma olduğudur.

Kalın ve uzun bir düdük sesi, bu meraklı sözlerin alt tarafını dinlememize engel oldu. Vapurumuz kalkmak üzereydi ve karada geciken yolcuları davet ediyordu. Milletim hakkında bu derece saygılı bir dil kullanan bu adama hüviyetimi bildiremeden, kısaca veda edip, arkadaşlarla beraber sokağa çıktım ve alınmak üzere bulunan asma merdivene çabucak tırmanarak vapura girdim.

Biraz sonra, Hint denizinin lâcivert suları üzerinde salına salına, Bombay'a doğru yolumuza devam ediyorduk.

Güvertede, uzun hasır sandalyelere kurulmuş, yarenlik ederken, Meşhedi Cafer dedi ki:

— Çekirgefendi! İlle görübsen burayı, Eyran deniziydi.

— İran denizi mi?

— Beli! Deryayı Şahi diyerler.

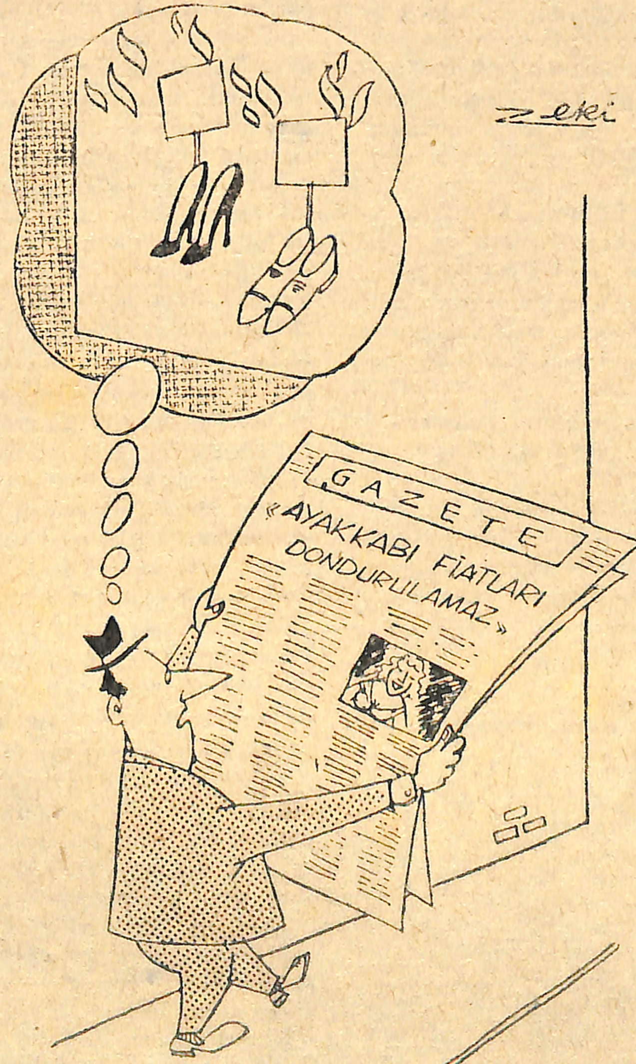
— Ne vakitten beri?

— Esçidenberi, ne!.. Hemmisi bu deryaları Dârâ fetheyledi. On seççizmin direknot âmâde gılıp, Hint tacidarı İsçenderin leşkerlerini târûmar etti. Andan Hindu sed kenarlarına Eyran koşunları (orduları) çıhartıp, bilesen ki bu diyara hâkim oldu ağa!

— Aferin, Meşhedi! Tarihi maşallah çok iyi biliyorsun.

— Bilürem zer! Debistanda tarih ohumuşem.

Hint denizinin sıcak, rutubetli havası, biçare dostumun sapıtmağa pek müsait olan aklına tesir etmeğe başlamıştı. İhtimal İrana yaklaşıyorduk da, belki oraya vardıktan sonra uğrıyacağı utancı düşünerek, ne olur, ne olmaz diye son palavralarını harcamak istiyordu. Bu sefer de ne ben, ne Torik onun keyfini bozmamağa, ne kadar atsa, yutuyor görünmekarar vermiştik. Onun için her sözüne: «Eyvallah!» diyerek, sade dinlemeği düşündük. Zaten asıl merak ettiğimiz şey, BenderAbbasa ayak basar basmaz Meşhedinin nasıl bir tavır takınacağı idi. Sabırsızlıkla o anı bekliyorduk.

Ateş pahası!..

Aman, Meşhedi neler uydurmuyordu? Sessizliğimizden büsbütün cesaret alarak, iyice coşmuştu. Gündüz, gemicilikten, gece, yıldız dolu gökyüzünün altında giderken astronomiden demvurdu. Bu husustaki bilgisini hayran hayran dinledik.

Meselâ yıldızlar için: «Bular, Mehparelerdi! dedi. Mahın balaları, yaniya ki güççühleriydi. Mah (ay) Hurşit ile İyolenindepolar peyda oluptur.» Sonra bir gün, vapurun dümen suyunu takip eden köpek balıklarını göstererek:

— Derya şahinşahinin, geştibanlari selâmetlemeğe memur feraşleri, gulâmları... diye vasıflandırdı. Dünyada hiç bir hikâyeci bukadar çok yalan uyduramazdı.

Tâ, Bombay'a varıncıya kadar, beş gün, bıkmadan usanmadan, hep ayni mavalları okudu, durdu. Nihayet, Hindistan İmparatorluğunun en mühim ticaret limanı (Bombay) a geldik. Burada vapur değiştirecektik. Karaya çıktık. Eşyalarımızla birlikte, (Britiş Empayr) oteline düştük.

Allahtan, olacak, bu memlekette bizim Torik'e bir merak bafta oldu: Ceviz merakı. İlle Hindistan cevizi diye bildiğimiz mahut dışı lifli, içi sütlü tatsız nesnenin ağacını görmek istiyordu! Bir kaygusu da, buranın çocuklarına aitti.

- Çocuk milleti ceviz oynamadan yapamaz! diyordu. Acaba Hindistan köpilleri ufacık avuçlarına bu cenabet meyvayı nasıl sığdırıyorlar? Hele ceplerine zar, zor birer tane yerleştirdiler mi, tamamdır! Zavallılara tek cevizden fazlası hiçbir vakit nasip olmıyacak, hesapça!

Önüne gelene, işaretle, tarifle bazan (Şimerik) vapurunda garsonluk ettiği sıralarda öğrendiği İngilizceden bir iki kelime geveliyerek, kendisine bir ceviz ağacı gösterilmesini rica ediyor, fakat derdini bir türlü kimseye anlatamıyordu.

Ben kendisine, bu cevizlerin o havalide yetişmediğini, Hindistan cevizi denmesinin bir yanlışlıktan ileri geldiğini, kabil değil anlatamadım. Bombay'dan Acemistana yolcu taşıyan vapurlar öyle pek sık bulunmadığı için ,yine bize beklemek düşüyordu. Eğer Torik in bu sefer de bu ceviz merakı olmasaydı, akdırmıyacaktım. Fakat ikide birde karşıma dikilerek:

(Devamı var)

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

GEÇEN HAFTANIN ÖZETİ: SALİH TEKCAN SPUTNİK 31'LE AY'A SEYAHAT EDECEKTİR. BU SIRADA, DAĞILMAK ÜZERE, SON DEFA TOPLANAN (SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN) ÇETESİ, KENDİLERİNE AİT BİR ŞEY İN ARKADAŞLARI ENSİZ MELAHAT TARAFINDAN ÇALINDIĞINI TESPİT EDER.... PEŞİNE DÜŞERLER...

DEVAMI
(DEVAM EDİYOR)

2

AMMA DALGA GEÇMİŞİZ YAHU AZICIK ACELE ETMELİ... NEREDEYSE ALMAYA GELİRLER

TAK TAK

HOP DEDİK

VAY CANINA BE RÜZGAR GİBİ GEÇTİ

VVIIII!ZZZZZZ

SALİH TEKCAN KAPIYI AÇTI...

SALİH TEKCAN SALİH TEKCAN KURTAR BENİ... KULUN, KÖLEN, SUNİ PEYKİN OLAYIM...NOOLURSUN BENİ DE AY'A GÖTÜR

AAUUUVGZ

ENSİZ MELAHAT VİRAJ ALIRKEN FRENLEDİ

ÇUVALLADIK ŞİMDİ. YAHU BENİM BİLETİM BİR KİŞİLİK

İŞTE ÇOCUKLAR BURADALAR

HAZIR MISIN SALİH ?

HAZIRIM !

HAZIR OL CENGE EĞER İSTER İSEN SULH-U SALÂH

BEN GİİDİİM, ORDA İŞ BULUNCA ÇALIŞIP PARA BİRİKTİRİR SOORA SENİ DE ALDIRIRIM

TAŞ KOOOY

KAFİLE YOLA ÇIKTI...

ŞU SALİH TE AĞZININ TADINI BİLİR HANİ

HERİF AYA GİDİYOR HALÂ GÖZÜ DÜNYA MALINDA YAHU

UYUZ KATIRIN ÖLÜMÜ ARPA EKMEĞİNDEN OLSUN

İNEKLER PEŞİMİZE TAKILDI-ŞU VARTAYI BİR ATLATA BİLSEM

DAHA YENİ TANIŞTIK HEMEN AYRILIYORUZ... NE ROMANTİK, Dİ Mİ ?

BU KARI DA AMMA SU KOLVERİYO BE... DAHA ADINI BİLE BİLMİYORUM.. İYİ Mİ?

BUNU ONLARA YAR ETMİYECEĞİM...

ENSİZ MELÂHAT SALİH TEKCANA BİRAZ DAHA SOKULDU

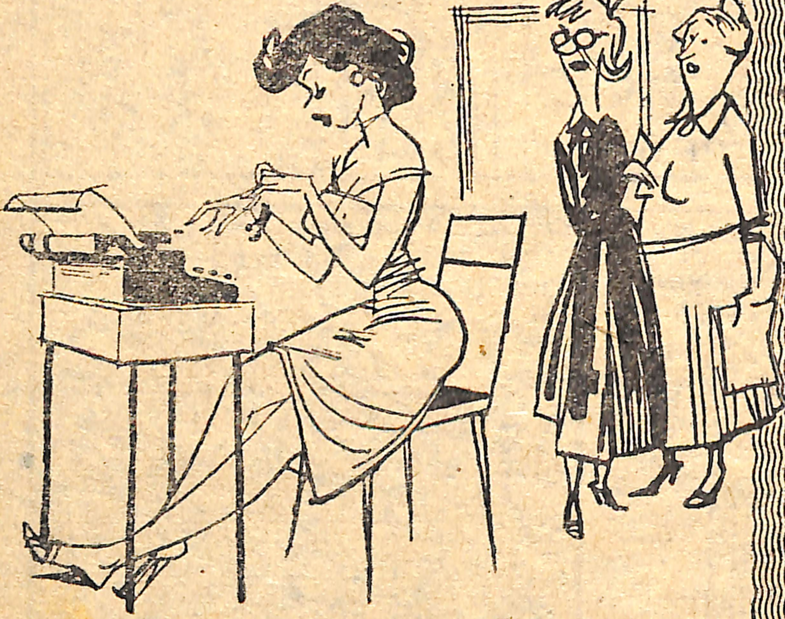
DEVAMI VAR

BİR ŞEY

VE ELİNİ USULCA SALİHİN CEBİNE SOKUP BİR ŞEY BIRAKTI

TEKCANIN CEBİ

Dünya Karikatürleri

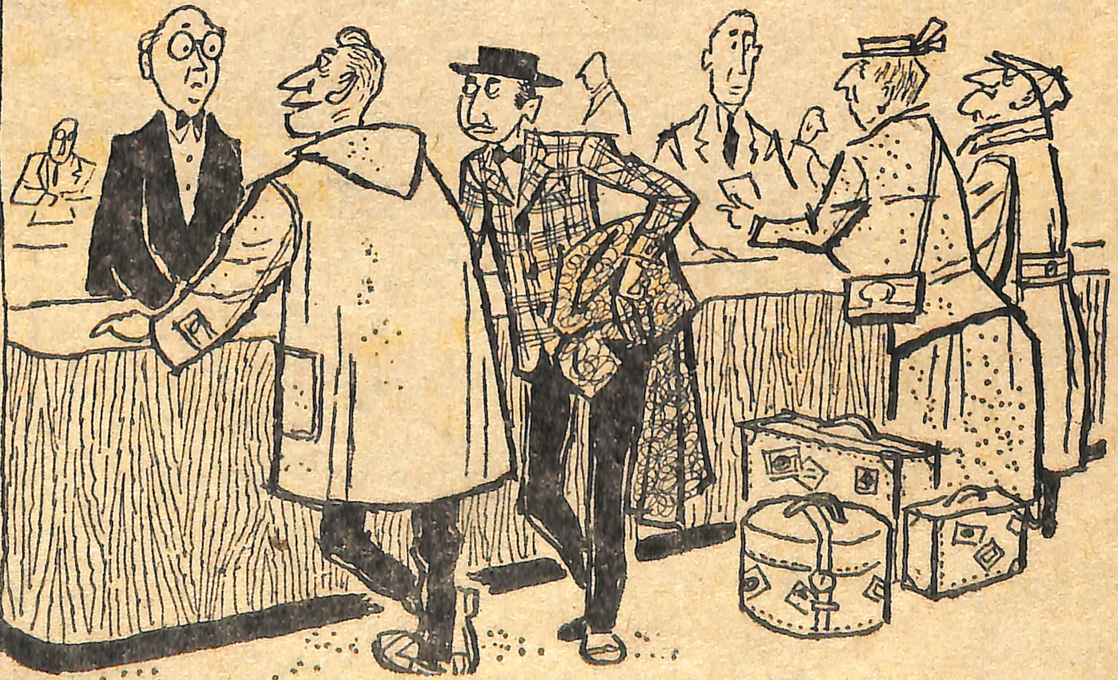
- BİZİM DİREKTÖR DE BU HASPAYA TUTULMUŞ..
- AMA O ÇOK MAĞRUR... ASYA GRİBİNE BİLE TUTULMADI !..

- YENİ APARTMANIN KAPISINA NE YAZALIM ?..
- TELEFON NUMARAMIZI!..

FUTBOLCU – AFFEDERSİNİZ SİZE BİR ŞEY SORMAK İSTİYORUM, İRLANDA DA HAKEME NASIL KÜFREDİLİR !..

AKBABA Yayınevi takdim eder:

Donkişot İstanbulda!

Ünlü mizah yazarı Rıfat Ilgaz'ın en güzel eseri...
Evinizi, bu güzel eserin neşesiyle doldurunuz. Fiyatı 2 lira

Cumartesi günü çıkıyor.

Denizcilik Bankası

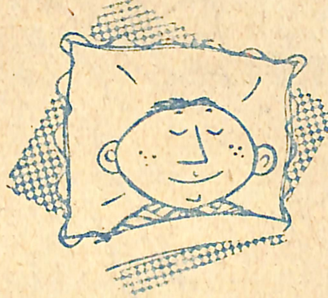
Bütün

Banka muameleleri için

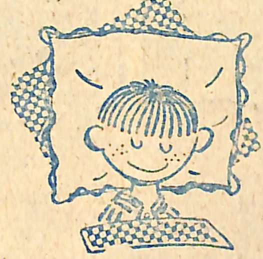
Hizmetinizdedir.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,
ölüme, yangına, kazaya
karşı Sigortalıdır!

ANKARA
SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Akbaba Mizah Yayınlarının Satış Yerleri:

Yayınevimizin bütün eserleri aşağıdaki kitabevlerinde satılmaktadır:

İstanbul: Ankara Caddesi, İNKILÂP Kitabevi ★ Kadıköy İskelesi, KÖPRÜ Kitabevi ★ İstiklâl Caddesi, KİTAP SARAY ★ Nişantaşı, BİRLİK Kitabevi

Ankara : AKBA Kitabevi, BERKALP Kitabevi, HÜR Kitabevi, NUR Kitabevi.

İzmir : YAVUZ Kitabevi, BELEN Kitabevi, MEKTEPLİ Kitabevi.

Akbaba

İlân-ı aşk!

(İtalyan)